

Arrest

nr. 285 381 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE WACHTER
Gulden-Vlieslaan 77/17
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 september 2022 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE WACHTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 28 september 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel West op 28.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: G. (...)

Voornaam: A. (...)

Geboortedatum: (...).1987

Geboorteplaats: /

Nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen(2):

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 10 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit blijkt ook niet uit administratief dossier.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"2.12. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing¹.

2.13. Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht is De Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

(...)

Toepassing In concreto

2.14. Verwerende partij motiveert haar beslissing (enkel en alleen) als volgt:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit blijkt niet uit administratief dossier.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2.15. Verwerende partij is klaarblijkelijk van oordeel dat het enkele gegeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel een afdoende motivering vormt om aan verzoeker een zulke zwaarwichtige maatregel op te leggen als een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.16. Deze motivering kan evenwel geenszins als afdoende worden beschouwd: verwerende partij meent door middel van één zin uitleg en twee standaardzinnen een zulke zware beslissing met grote persoonlijke gevolgen (zie hieromtrent supra) een afdoende motivering te hebben gegeven dewelke de bestreden beslissing zou moeten rechtvaardigen.

2.17. Dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort is dan weer volstrekt onjuist: verzoeker is immers wel degelijk in het bezit van een geldig Algerijns paspoort (nr. xxx, stuk 11). Verwerende partij baseert zich dan ook op onjuist feitelijke gegevens, zodoende dat er reeds een schending van de materiële motiveringsplicht voorlicht.

2.18. Daarenboven beschuldigt verwerende partij zich aan volstrekt ongepaste ‘stemmingmakerij’. Verwerende partij stelt immers dat verzoeker niet in het bezit was van de genoemde documenten “op het moment van zijn arrestatie”. Hiermee laat verwerende partij uitschijnen dat verzoeker een misdrijf zou hebben begaan en van zijn vrijheid zou zijn beroofd, quod certe non. Verzoeker werd immers op geen enkel moment van zijn vrijheid beroofd aangezien hij geen enkel misdrijf heeft begaan.

2.19. Op de koop toe heeft verzoeker wel degelijk medische problemen, reden waarom diens medische kosten ten laste zijn van het OCMW te Brussel (stuk 12).

2.20. De motivering vanwege de verwerende partij gaat dan ook uit van volstrekt onjuiste gegevens en is daarenboven geenszins afdoende.

2.21. Het eerste middel is gegrond.”

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze

draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten nu hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*. Tevens wordt rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker: zo verklaarde hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen. De gemachtigde besluit dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet aannemelijk wordt gemaakt en dat dit ook niet blijkt uit het administratief dossier. Bijgevolg werd rekening gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De verzoeker betoogt dat deze motivering niet als afdoende kan worden beschouwd en dat door middel van één zin uitleg en twee standaardzinnen geen afdoende motivering wordt gegeven die zulk een zware beslissing met grote persoonlijke gevolgen kan rechtvaardigen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze een motivering in rechte en in feite bevat, die van toepassing is op de verzoeker. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Ook een korte motivering kan een afdoende motivering vormen, te meer waar de verweerder in principe met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet verplicht is om een beslissing toe afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen wanneer de betrokken vreemdeling niet over de vereiste documenten beschikt.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd, maar hij laat na te concretiseren waarom de opgegeven motieven precies niet pertinent of niet draagkrachtig zouden zijn.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt voorts dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker betoogt dat het volstrekt onjuist is dat hij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort nu hij wel degelijk in het bezit is van een geldig Algerijns paspoort (zie stukken bij verzoekschrift, stuk 11).

De verweerder heeft echter niet vastgesteld dat de verzoeker geen geldig nationaal paspoort heeft, maar enkel dat hij het niet bij zich had op het moment van zijn arrestatie. De verzoeker wordt met name in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bevolen om het grondgebied te verlaten omdat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 28 september 2022 het voorwerp uitmaakte van een administratief rapport: illegaal verblijf. Hieruit blijkt inderdaad dat de verzoeker op het ogenblik dat hij werd aangetroffen niet in het bezit was van geldige documenten (*“Contrôle de l'intéressé, qui n'est pas en possession de documents valables”*). De vaststelling van de gemachtigde strookt dan ook met de gegevens die voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen. Deze vaststelling wordt op zich ook niet weerlegd door de pas bij het thans voorliggende verzoekschrift gevoegde stukken.

Hoe dan ook betwist de verzoeker niet dat hij geen geldig visum of geldige verblijfstitel bezat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Dit motief volstaat reeds om de bestreden beslissing, die werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, te schragen. Algerijnse onderdanen dienen immers niet enkel een nationaal reispaspoort te hebben, maar ook over een geldig visum of een geldige verblijfstitel te beschikken, om op het Belgische grondgebied te kunnen verblijven.

Verder valt de verzoeker over de woorden *“op het moment van zijn arrestatie”*. Hij geeft tevens aan dat hij niet van zijn vrijheid werd beroofd. Deze kritiek doet echter niets af van de vaststelling dat de verzoeker niet concreet heeft weerlegd dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen, in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten nu hij geen geldig visum, noch een geldige verblijfstitel bezat. De verzoeker toont met zijn kritiek dan ook niet aan dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Meer nog, de verweerder is in principe verplicht om dergelijk bevel af te geven aan derdelanders, zoals *in casu*, die niet over een geldig visum of geldige verblijfstitel beschikken.

De verzoeker voert aan dat hij wel degelijk medische problemen heeft en dit de reden is waarom zijn medische kosten ten laste zijn van het OCMW van Brussel (zie stuk 12 bij verzoekschrift).

De verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest waaruit blijkt dat zijn medische kosten door het OCMW worden gedragen in toepassing van artikel 57, § 2, van de Organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn van 8 juli 1976.

De verzoeker stelt thans wel medische problemen te hebben, maar hij laat na te concretiseren welke medische problemen hij dan wel zou hebben. Ook in het voornoemd attest (zie stuk 12 bij het verzoekschrift) leest de Raad niet welke medische problemen de verzoeker precies zou hebben of zou hebben gehad. Dit attest houdt op zich ook geen begin van bewijs in van deze of gene concrete gezondheidsproblemen.

Het vage en niet door een begin van bewijs ondersteunde betoog van de verzoeker volstaat derhalve niet om het motief dat hij verklaarde geen medische problemen te hebben te ontkrachten of te weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De uiteenzetting van de verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd of dat zij zou zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In het tweede en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.22. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

2.23. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om voornoemde beginselen geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)².

Toepassing in concreto

2.24. Verwerende partij heeft in casu een onzorgvuldige beslissing genomen dewelke ingaat tegen alle redelijkheid doordat de door verwerende partij geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreken.

(...)

2.25. Verzoeker heeft supra immers reeds aangegeven dat verwerende partij uitgaat van ronduit verkeerde motieven. De door verwerende partij aangegeven motieven zijn daarenboven geenszins afdoende.

2.26. Hieruit volgt eveneens dat de door verwerende partij geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt aangezien verwerende partij de bestreden beslissing amper motiveert en zich quasi enkel beperkt tot de standaardformulering met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.27. De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze genomen en zij steunt niet op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Verzoeker is immers wel degelijk in het bezit van een geldig paspoort en werd geenszins “gearresteerd”.

2.28. Ook hier werd de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze genomen en steunt zij niet op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

2.29. De verhouding de motieven en het dispositief van de bestreden beslissing ontbreekt dan ook volkomen aangezien de verwerende partij niet eens de moeite doet om een correcte en uitgebreidere motivering voor te leggen. Verwerende partij schendt hiermee dan ook het evenredigheids- evenals het redelijkheidsbeginsel.

2.30. *Verwerende partij heeft dan ook zowel het zorgvuldigheids- als het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur geschonden. Het tweede middel is derhalve gegrond.*"

3.2.2. Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing amper gemotiveerd is en de verweerder zich quasi beperkt tot een standaardformulering met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt in verband met de artikelen 3 en 8 van het EVRM als volgt gemotiveerd:

*"Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.
Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit blijkt ook niet uit administratief dossier."*

De verzoeker betwist niet dat hij verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

De verzoeker acht de motieven van de bestreden beslissing dan wel niet afdoende, doch hij laat na te specificeren met welke concrete gegevens die verband houden met de artikelen 3 en 8 van het EVRM de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. De verzoeker licht niet toe welke verdere motivering of beoordeling hij nog van de verweerder verwachtte.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen en niet steunt op een correcte en zorgvuldige feitenvinding, nu hij wel degelijk in het bezit van is een geldig paspoort en niet werd gearresteerd.

Er kan hieromtrent worden verwezen naar wat hoger bij de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 28 september 2022 het voorwerp uitmaakte van een administratief rapport: illegaal verblijf. Hieruit blijkt inderdaad dat de verzoeker op het ogenblik dat hij werd aangetroffen niet in het bezit was van geldige documenten ("*Contrôle de l'intéressé, qui n'est pas en possession de documents valables*"). De vaststelling van de gemachtigde strookt dan ook met de gegevens die voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen. Deze vaststelling wordt op zich ook niet weerlegd door de pas bij het thans voorliggende verzoekschrift gevoegde stukken.

Hoe dan ook betwist de verzoeker niet dat hij geen geldig visum of verblijfstitel bezat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Dit motief volstaat reeds om de bestreden beslissing, die werd

getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, te schragen. Algerijnse onderdanen dienen immers niet enkel een nationaal reispaspoort te hebben, maar ook over een geldig visum of een geldige verblijfstitel te beschikken, om op het Belgische grondgebied te kunnen verblijven.

Verder valt de verzoeker over de woorden “*op het moment van zijn arrestatie*”. Hij geeft tevens aan dat hij niet van zijn vrijheid werd beroofd. Deze kritiek doet echter niets af van de vaststelling dat de verzoeker niet concreet heeft weerlegd dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen, in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten nu hij geen geldig visum noch een geldige verblijfstitel bezat. De verzoeker toont met zijn kritiek dan ook niet aan dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Meer nog, de verweerder is in principe verplicht om dergelijk bevel af te geven aan derdelanders, zoals *in casu*, die niet over een geldig visum of geldige verblijfstitel beschikken.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het niet aangetoond is dat de verweerder op onzorgvuldige, dan wel kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing kwam.

Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat gelet op het voorgaande *in casu* niet blijkt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE